

„2000 JAAR MENSELIJKE ONTWIKKELING“

door: MARJA-RADJANY.
„HET GEESTELIJKE HALT VOOR DE KUNST“
XIII

Ook voor de kunst beleefde de mens zijn geestelijke halt en is alléén te overwinnen, wanneer de kunstenaar het gevoel bezit, zo niet, dan staat hij voor een onoverwinnelijk halt en kan hij dan aanvaarden. Het is wel merkwaardig, voorbeelden voldoende, dat de mens nu geen gevoel kopen kan of hij kocht thans het „gevoel“ voor het scheppen. Eerst na het volwassen stadium manifesteerde zich, schreven wij, het gevoelsleven voor de mens. Wie voordien een hoogte bereikt heeft, is nu een phenomeen, een uitzondering en zien wij dagelijks en bewijst nu, dat wij gelijkelijk krijgers; lichamelijk én geestelijk blijft het gevoelsleven het natuurlijke één-zijn beleven, doch wanneer het organische het volwassen stadium heeft bereikt, treedt de persoonlijkheid als „gevoel“ naar voren en zien wij de mens, zijn talent en zijn denken.

Eerst kunt ge die studie volgen, leren wat er te leren is voor de kunst - het schilderen dus..... en dan? Duizenden komen niet van hun eigen denken en voelen vrij, blijven voortgaan, jaren zelfs en krijgen géén verruiming, géén diepte in hun kunst, ze staan voor zichzelf. De Psycholoog zegt nóg: talenten kunnen wij als mens door de ouders ontvangen, doch dat is in strijd met de Goddelijke rechtvaardigheid, de één krijgt nu alles en de ander niets, schreven wij al, de één kan zijn psychopatisch verworpen gevoelsleven beleven, een ander is schatrijk, aan stof én gaven. Kan dat? Het is veel eenvoudiger, lezer, de mens moet zich het gevoelsleven door levens eigen maken en de een is nu verder dan de ander, heeft méér levens vóór de kunst beleefd en is nu in staat, juist in dit leven, iets te bereiken! En nu zien wij, hoe arm het gevoelsleven van duizenden kunstenaars is, ook dat is ónbewustzijn voor de kunst, leegte, het pertinente willen, doch machteloosheid aanvaarden, een strijd op leven en dood is het!

Boekdelen kunnen wij hierover schrijven óm de mens te leren hoe hij ook nu móét denken, moet voelen, wil hij dóór de stof van de verf heen kijken en hierna afvalen tot het gevoelsleven van die stof, de kleur, het mengen, de verf te laten uitdijen - zodat hij de graden voor de verf beleven kan. De scholen van nu zijn geestelijk verarmd; de leermeesters willen dat oude niet langer en geven hun adepten vrije hand. Smeer gerust, doet wat je wilt, wij kijken wel, doch nu kijken duizenden hongerige magen naar wat ham en spek, wat broodjes „half om“..... wat bieftukjes - en wat mooie kleurtjes, wat pret en ontspanning,

doch dat is er nu niet langer bij, omdat de mens het vertikt hun gebagger te kopen en hebben die drukmakers als leraars schuld aan!! Wat nu? Begrijpen de mensen mijn kunst niet? Willen zij deze abstracte waarheid niet kopen? Géén kunsthandelaar is er of de man zit vol met die smeertjes; wij zien het toch, de ouden komen weer voor de dag en dát is én blijft de kunst, de rest sterft!! En zál sterven, omdat de mens tot bezinning komt.

De Artist, lezer..... kreeg jarenlang vrij spel. Dat dacht hij. Doch het is heel anders gegaan dan hij dacht. Wij gingen denken. De oorlog is voorbij, even waren wij krankzinnig, waarvan Picasso gebruik maakte en geef hem ongelijk. Nu is dat voorbij, de mensen kopen niet meer en zie, schriftgeleerden, vermengers, paedagogen van 1940-1945..... de schilders zitten met hun gebagger, staan in de rij voor werklozen, omdat hij het zij geweest, die dit sur-realistische gedoe toekomst gaf - de lagen verf die het doekje te verwerken kreeg, is nu prachtig aangezicht geworden. Een masker is het doch wij kijken er thans doorheen en de mensheid weigert langer te kopen! Onzin? U ziet het immers! Waarheid!!

Van duizenden mannen en vrouwen, die pertinent kunst willen beleven, maken wij schilders, indien vanzelfsprekend is dat zij het gevoel bezitten of wij staan machteloos, doch nu terug naar die oude gekke tijd Geloof u niet? Omdat wij de universele grondbeginselen voor het, dat gekke mengen van de verf..... kennen! Nu krijgt uw Volk waarachtige kunstenaars terug en te beleven. Indien onze Meesters óns het já geven, openen wij die Universale „Academie voor de mensheid en gebeuren er wonderen. Van héél de wereld komen de mannen en vrouwen om hier onder U hun studie te volgen. Ook dat zouden wij kunnen doen, máár, wij bouwen niet, werken niet voor afbraak, drukte, narigheid. U begrijpt dat niet? Dan dit, als het bewijs!

Wij betraden een Atelier. Gaven de man en vrouw daar 'n tip om verf te mengen - en zie, deze twee vroegen: alstublieft, leert ons! Mijn God! leert ons toch! Wij zagen die persoonlijkheids en zeiden néén, het gaat niet! Waarom niet? Omdat gij door uw kunst stukken en brokken maakt. U trapt en slaat op de mens, bent hoogmoedig, verwaand en wij dienen niet voor afbraak. Wij maken u maar slechter! Dat was ráák!..... Wij kregen gelijk, doch achter ons draaide er iets met vingers! Begrijp jij het? Ik niet, wat kan die vent het schelen wat wij met onze kunst doen en leven? En toch, lezer, dat is waarheid. Wij dienen niet voor afbraak, wij helpen géén mens - waarvan wij weten, dat die mens de andere mens slaat en trapt door zijn kunst of iets anders, wij zouden ons zélf uitschakelen. Dat kent u nog niet, doch wij hebben ál deze levenswetten moeten aanvaarden, ook wij staan voor deze wet, de wet van liefde, of die van..... wat wil je mens?

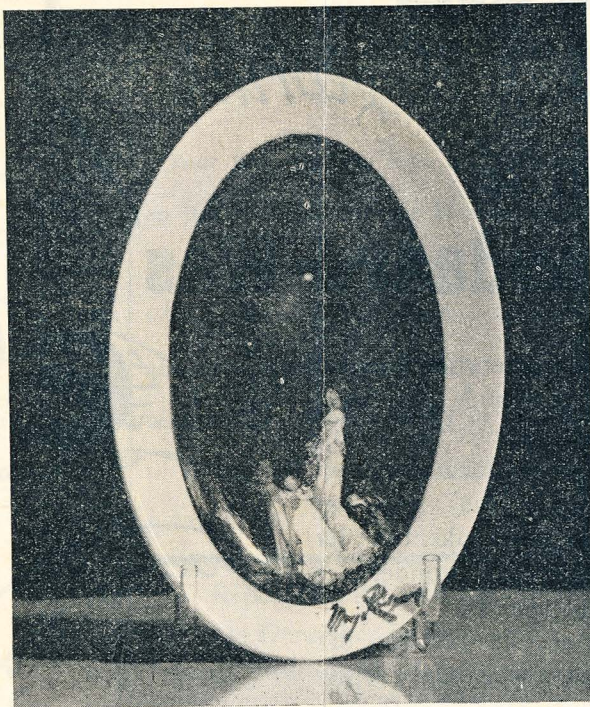
Wij leren u niets, wanneer wij weten, dat gij vrouw en kinders in de steek laat, een kunstenaar beminnet wilt en uw eigen bloed laat verhonger.

Voordat wij heengingen, de deur achter ons sloten, over onze lippen viel: „Indien U tot uw vrouw en kinderen terugkeert, Artist..... leren wij u schilderen“..... wist de man en de vrouw, dat wij hen hadden doorzien! Ze sloegen hun ogen neer, voelden iets in ons, doch wij verdwenen.

Hier enige producten van ons, Picasso. U hebt porcelain geschilderd. Wij ook. Die van U had een kind van twaalf kunnen maken. Dit kunt gij niet!! Of gij had de wereld niet voor uw narigheid geplaatst. Wij weten, dat uw eigen gevoelsleven uw producten hebben gekocht, de méér geestelijke, bevruste rest van de mensheid, haalt schouders op en gij weet wat dit te betekenen heeft. U bent niet gelukkig met uw kunst, wij wel! Dit is kunst!!

No. 1.....

Stelt voor, man en vrouw, zoals God de mens wil zien! Man en vrouw als geestelijke mensen, een Prinses en een Prins, als mens, als liefde en geluk, want dat is het immers! Deze

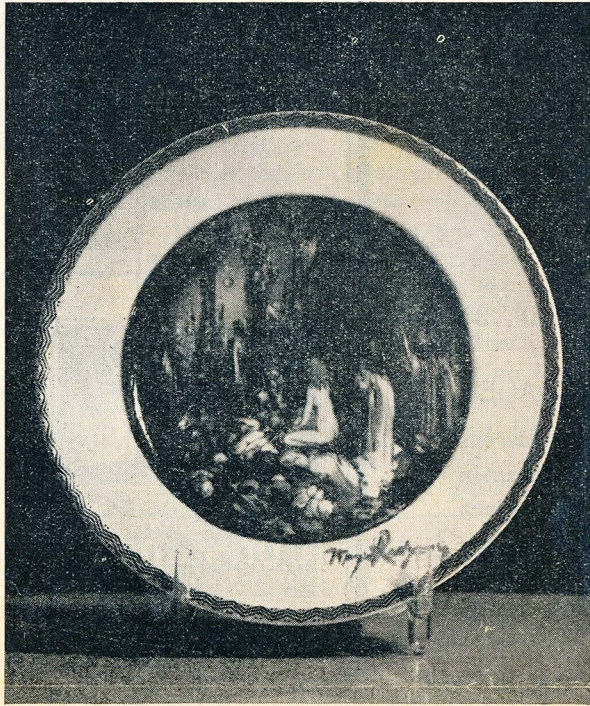
1

No. 2.....

is een levensbokaal voor Man en Vrouw. U ziet het, altijd wéér is de moeder de essentiële persoonlijkheid voor God, moederschap is Goddelijke evolutie! Dit is meesterwerk! U ziet man en vrouw tezamen, hun paalen links en rechts als hun karaktertrekken en persoonlijkheid, met op de achtergrond de ruimte waarin zij leven. Een juweeltje, lezer, énig op Aarde, met de „Lotus“ voor liefde en geluk, hét leven voor de mens, Gods kinderen! Picasso..... kunt gij zo diep denken en die gedachten in kunst, in stof omzetten? Dat kunt ge niet!! Wij vragen voor dit juweeltje..... 7500 gulden..... voor een millionair niets, een kunstverzamelaar niets, doch iets Goddelijks als bezit, buiten de Meesters van ons niet te schilderen, wij kregen het cadeau..... omdat zij ons inspireren!!

No. 3.....

is de Dame in haar eigen maatschappij. Haar leven en haar bezit, haar hondje, trekt het leven aan en wil naar dat andere diertje. Links en rechts de cultuur, echt Frans, uit die oude tijd van..... Napoleon..... 5000 gulden slechts..... Picasso, een schoonheid.

Foto's Frits Karbasch. Amsterdam

No. 4.....

Dit stelt voor „hét leven“ of wedergeboorte. Dit meisje ziet haar verleden én haar toekomst. Raphaël kan het geschilderd hebben, u ziet zijn kleurenrijkdom Een pracht symbool, door het leven vertolkt, voor nu en eeuwigdurend, zoals ook de inspiratie is, omdat de verf nu ziel bezit en geest! Picasso, wat zoudt gij vragen voor dit juweeltje..... miljoenen? Wij..... 5000 gulden!..... om er, zoals reeds gezegd, iets beters mee te doen: de mensheid te dienen!

Krijgen wij nu van uw recensenten álles? Juist dat wat zij Picasso voor zijn gemiddeld gaven? Die krankzinnige kunst? Dat is immers de uitdaging voor de recensenten. Wie van U bezit een Galerie..... wij zullen een Tentoonstelling bijeen schilderen en dan ziet U, lezer, deze fantastische kleurenrijkdom! Nogmaals..... krijgen wij nu álles, geeft men ós de ruimte Eerlijk is eerlijk, zou dit Picasso hebben kunnen schilderen, nu wij weten, dat die man zichzelf en de mensheid voor de gek houdt?

Deze verf heeft een cosmische behandeling gekregen en is géén verf meer, doch leven, ziel en geest! Hierdoor tonen wij aan..... dat de schilders een dood punt beleven en zij de wetten voor deze kunst met voeten hebben vertrapt! Dat is de schuld van uw paedagogen en de schilders dachten, dat gaat goed, maar het gaat anders dan zij en allen hebben begrepen; ze staan nu voor hun narigheid!

Wij werken, mijnheer, wilt U een Tentoonstelling, dan maken wij ons gereed en krijgt de mensheid iets wonderbaarlijks te zien!! En nu schrijven, recensent. Wordt nu niet boos, doch erkent eerlijk: dit is het! Dit was het en dit wordt het opnieuw, wanneer de mensheid, deze massa, tot bezinning komt en gaan de laatste Picasso's naar de rommelzolder! Geloofte ge niet? Dagelijks kunt ge deze waarheid volgen, bijna is het zover; wij vechten voor Vincent van Gogh en de goeden en reëlen van geest, ook door deze kunst, vanzelfsprekend door het boek, indien gij wilt door de „Film“..... hoeveel mogelijkheden zijn er al in één hand? Wij bezitten die Universele éénheid, lezer en aan U om zich gereed te maken voor dit evolutie-proces..... waarvoor wij allen moeten leven en hier dienen!

Uw Marja-Radjany.
Copyright Het Nieuwsblad Heemstede.

Aan de lezers wordt medegedeeld, dat de brieven, (welke daarvoor in aanmerking komen), nog niet direct beantwoord kunnen worden.

★

Vriendelijk dank aan allen die hun belangstelling en juiste begrip hebben getoond en aan hen die reeds vele abonnee's aanbrachten.

„EXCELSIOR“ gaf een Feestavond ten bate van de „STILLE ARMEN“

„Zo ben ik dan aan 't eind van mijn gedichtje. Ik heb het zaakje netjes uitgekend En 'k vind, dat ik met acht en veertig regels M'n centjes weer gemakkelijk heb verdiend...“

Zo dichtte ik vandaag één week geleden. Maar Zaterdag daarop heb ik... gegriemd! Want toen heb ik die pas ontvangen centjes Des avonds bij het kienen weer verkiend....!

Ja, dat was Zaterdagavond jl. in het Sportparkrestaurant. Daar werd namelijk door het Heemstedse Fanfarecorps „Excelsior“, met belangeloze medewerking van de Toneelvereniging „Heemstede-West“ en enkele anderen een feestavond ten bate van de „Stille Armen“ gegeven.

„Aanvang precies acht uur“ stond ook op dit programma vermeld. Wat is het toch een onhebbelijke gewoonte van het Heemstedse publiek om steeds weer te laat te komen.

De Beschermheer, Mr. A. G. A. ridder van Rappard, burgemeester van Heemstede en ook de heer A. van Wingerde, penningmeester van het Comité, waren met hun dames ruimschoots op tijd aanwezig en toch moest tot ongeveer twintig minuten over acht worden gewacht, alvorens met de uitvoering kon worden begonnen.

Er waren slechts een kleine honderd belangstellenden. Ongeveer 80% hiervan bestond uit jongelui, waarvan velen vermoedelijk hoofdzakelijk waren gekomen om, na afloop der voorstelling, een dansje te kunnen maken. Dit aantal viel dus bar tegen, terwijl een gedeelte der jongelui zich niet behoorlijk rustig wist te gedragen, zodat de dirigent en ook de voorzitter van „Excelsior“ enige malen om stilte moesten verzoeken, daar anders de muzikale prestaties niet voldoende tot hun recht konden komen.

Deze geringe opkomst (was er wel voldoende propaganda gemaakt?) was niet alleen jammer voor de financiële resultaten, maar ook voor de organisatoren van het feest, die zich voor het welslagen hiervan zo veel moeite hadden getroost. En zéér jammer was het voor hen, die er niet waren, omdat zij een mooie gelegenheid om iets voor het goede doel bij te dragen verzuimden en tevens omdat zij een aardig programma en een gezellige avond misten.

De energieke voorzitter van „Excelsior“, de heer van Pel, opende het feest met een welkomstwoord en was ook de verdere avond de alles en allen bezielende leider. De heer v. Pel sprak zijn grote waardering uit voor de Heemstedse winkeliers, die mensen op wie altijd maar weer een beroep wordt gedaan en die hierin nooit teleurstellen. Dit is een zéér groot compliment waard! Ook nu weer hadden de winkeliers een collectie fraaie geschenken van allerlei aard cadeau gegeven, zodat er voor het kienen en voor de verloting talloze prachtige prijzen ter beschikking waren. Spreker dankte vooral ook mevr. Visser-Schelnik, die do buitengewoon haar best had gedaan om al deze giften bij elkaar te krijgen.

Wij konden de prestaties van „Excelsior“, dat ditmaal onder leiding stond van de wnd. directeur, de heer L. ter Braake, ten zeerste

bewonderen. Vooral het „Andante in G“ van Batiste, arr. Gossling-Mol, viel op door de volledige overgave en door de bezieling, waarmee het ten gehore werd gebracht. Hierbij trof ons vooral het goede samenspel.

De twee sketches, welke de Toneelvereniging „Heemstede-West“ voor het voetlicht bracht, werden met luid applaus verdienstelijk beloond. De heer Treffers gaf enige accordeon-soli ten beste, terwijl de heer Peeters ons weer onder de bekoring van „das ewig weibliche“ wist te brengen.....

Maar het kienen was toch wel héél gezellig! Ook al kreeg men geen prijs op de plank. We wisten niet, dat kienen zó leuk en zó spannend kon zijn.

En daar alles voor een goed doel was, namen men zijn verlies blijmoedig op. Evenals de winst! Ofschoon..... zo'n taart, zo'n fles..... zo'n worst..... Vermelden we tevens nog, dat de heren Luiten en van der Linden op voortreffelijke wijze de dansmuziek hebben verzorgd en dat het batig saldo f 176,51 bedroeg.

Afwezigen, wilt gij vooral het versje „Het laatste appel“ in dit nummer lezen? Dan hebben we ook voor U gekind!

HET LAATSTE APPEL!!

Laat niet een and're plaats ons overtroeven; Toont nu, dat ook bij óns het weldoen welig tiert!

Kom, laat nu zien, dat WIJ geen les behoeven In 't zorgen, dat EEN IEDER zálig Kerstfeest viert,

In hoe men droeve mensenharten moet verwarmen: Denkt aan het Kerstfeest voor de stille armen!!

Nóg is het niet te laat; nóg kunt gij geven, Zodat voor ieder mens de Kerstklok blijde luidt:

Nog maar één week! Komt, toont Uw medeleven; Geeft wat gij missen kunt, want hier telt ied're duit!

Laat ook UW gave dan 'n mensenhart verwarmen: Denkt aan het Kerstfeest voor de stille armen!!

Maar doet het nu en stelt niet uit tot morgen; Stelt nu de heer van Wingerde Uw gift ter hand!

Gij kunt die storten of ook zelf bezorgen; Het gironummer en 't adres staan in de krant! Toont UW gemeenschapszin en tevens Uw erbarmen:

Denkt aan het Kerstfeest voor de stille armen!!

Zo moge dan dit „laatst' appel“ doen stromen 'n Brede vloed van geld in 's penning-meesters kas.

Zodat, als straks de Kerstnacht is gekomen, Het stille arme oude zegt: „Nú merk ik pas, He goed gij mensen zijt.... Hét dank voor Uw erbarmen!“

Denkt dus aan 't Kerstfeest voor de stille armen!!

John Lingwy.

DE KERSTMAALTIJD.

Kerstmis is een feest, bekleed met vele tradities, ook op het gebied van de maaltijden. Voor vele huisvrouwen is het bedenken van het Kerstmenu geen probleem: dan komt er immers ieder jaar konijn of ander wildbraad met appelmoes op tafel, gevolgd door een lekkere pudding, of verheugt ieder zich op het gebruikelijke stuk varkensvlees met spruitjes.

Voor degenen echter, die er op dit gebied geen gezintradities op na houden of die nu eens iets anders willen, volgen hier enige wenken.

Krijgt u gasten, geef dan gerechten, waarmee U vertrouwd bent; probeer geen nieuwigheden op een dag, dat het er erg op aan komt.

Zorg dat een deel der gerechten te voren klaar gemaakt kan worden. Kies geen spijzen, die u op het laatste ogenblik, onder de maaltijd door, moet bakken, of die slechts kort verwarmd mogen worden.

Pas de maaltijd goed aan het aanwezige servies en eetgerei en aan het kookgerei, waarover U beschikt.

Wanneer u de smaak van uw gasten niet kent, zet hun dan geen zeer gekruide spijzen of vreemdsoortige combinaties voor.

Een feestmaaltijd bestaat in ieder geval uit twee gangen: hoofdschotel en toetspijs, en wordt meestal voorafgegaan door een voorgerecht. Hebt u de hele middag met uw gasten om de kachel gezeten, dan is een koud voorgerecht een aangename verfrissing, desgewenst gevolgd door soep. Komt u terug van een wandeling in de kou, dan zal een bordje hete soep als eerste gang meer in de smaak vallen. Valt Uw keus op een warm voorgerecht, dan laat U dit direct volgen door de hoofdschotel.

U wilt natuurlijk, dat uw gasten goede eetlust hebben voor de hoofdschotel. Bederf deze eetlust dus niet met een uitgebreid voormenu. Dikke erwtensoep zult u vanzelf wel niet geven, maar dan ook geen slaatjes met veel mayonaise, grote stukken paling, „machtige“ saucijzebroden of diepe borden vol soep. Maar liever een klein, fijn, net hapje en kies tussen:

1. een halve grapefruit- of sinaasappelschil, gevuld met een vruchtenslaaije; sneetje ge-roosterd of gebakken brood met gekookt ei en schijfjes vleeswaren; garnalen met tomatensaus; huzarenslaaije; plakken ei op sla met garnalen of reepjes vis, plakjes koud vlees met groentensla,
2. kop bouillon met een paar zoutjes en een partje citroen, of dun gebonden soep.
3. sneetje brood, toastje of pasteijs met ragout van vlees, gekookt ei, garnalen, balletjes gehakt of blokjes ham (Zie ook het vouwblad „Vis bij feesten“, te bestellen bij het Voorlichtingsbureau, afd. Vis, te IJmuiden, per briefkaart, waarop aan de adreszide 7 cents aan postzegels extra geplakt is).

Neem voor het hoofdgerecht vlees of wild of gevogelte dat gemakkelijk warm gemaakt en gehouden kan worden in een saus of in jus: een braadstuk dat door en door gaar mag zijn (geen ossenhaas of rosbief) of karbonaden (geen bieftuk). Daarbij passen in ons Kerstmenu gekookte aardappelen, puree of rijst, en fijne groente, vers of geconserveerd, bijv. lof, bloemkool, kleine spruitjes, doperwtjes, tuin- of andere bonen, kleine worteltjes, sla. Moes of compôte van appels, peren of veenbessen, maar ook gedroogde vruchten (pruimen, abrikozen, tutti-frutti) of bevroren of ingemaakte vruchten vormen een gemakkelijke, frisse toevoeging bij een stuk gebraad.

Het menu wordt dan — om de avond tot het eind toe een genoege te doen zijn — besloten met een licht nagerecht. Dat kan zijn een koele vla of pudding, een ijsgerecht, een portie mooi fruit, of een kop pittige koffie met kaas, noten of gebak erbij.

Begin, wanneer u het menu opmaakt, met het hoofdgerecht en kies dáárbij passende voor- en nagerechten uit. Hierbij dient gelet te worden op kleur, stevigheid en smaak en wel op de volgende manier:

Haze- of konijnpeper, compôte.

Deze gang is donker van kleur, zurig van smaak en zacht van consistentie. Daarom past hiervóór: een lichte soep of een niet-zuur: stevig voorgerechtje, en hierna: een lichte niet-zure toetspijs. Het menu wordt dan bijv.:

Toast met sardines
Bouillon
Haze- of konijnpeper, compôte, rijst.
Gebak, koffie.
Of u gaat uit van:

Gebraden vlees, aardappelen, bloemkool, boontjes.

Deze gang is stevig, vrij neutraal van smaak en niet fel van kleur. Hierbij kiest u dus bijv. een donkere soep en een fris nagerecht, zodat het menu kan worden:

Bruine soep
Gebraden vlees, aardappelen, groenten
Bessensappening met schuimpjes
Een goed menu is het halve werk. Daarmee toegerust kunt u dus straks vol zelfvertrouwen aan de arbeid tigen!

BURGERLIJKE STAND

GEBOREN: Cornelis Johannes, z. v. J. A. Klein en E. den Breejen; Robert Andreas, z. v. W. G. Vos en A. M. van der Horst; René, z. v. J. M. Visser en C. J. Visser; Richard Theodorus Petrus, z. v. Th. H. Spierings en C. M. Plekker.

ONDERTROUWD: N. H. Geeve en A. J. Weijers; W. J. M. Blom en E. M. Th. van den Berg; J. Henneboel en F. A. van Putten.

GETROUWD: A. Broeder en O. van Heelsbergen; B. L. Prins en R. M. Pauletta.

OVERLEDEN: Wed. J. M. Linthorst Homan -Staal, 78 j.; B. van Rijn, 66 j.; A. J. Caspers-van der Zwet, 67 j.; J. W. van Os, 81 j.; E. G. de Haas, 81 j.

door: MARJA-RADJANY.

DE MENS — ZIJN INSPIRATIE EN KUNST.

XII

Vrijwel elk kunstenaar, die eerlijk is ten opzichte van zichzelf en hetgeen hij te brengen heeft, heeft te aanvaarden, dat deze eeuw, onze tijd, van het gevoelsleven en de persoonlijkheid álles vraagt, wil de kunstenaar zich staande houden. En nu heet het: ik was niet geïnspireerd, het ging niet. Angst is het? Wat zal het publiek zeggen van mijn kunst? Hoe zal de massa handelen? En nu staan wij voor het gevoelsleven van de mens, de vele graden van bewustzijn, die de mens zich — dat schreven wij reeds — door vele levens eigen heeft gemaakt en nu zijn eigen bezit is. En toch verwacht die mens, die kunstenaar, bijna allen, op welk gebied ook, zijn Inspiratie! Kán de mens die ontvangen van buiten af? Dat willen wij u nu duidelijk maken en kent ge u zelf als kunstenaar, wéét ge eindelijk wat inspiratie is! Tal van kunstenaars weten het niet en kennen daarom de mens en zichzelf niet, weten niét, hoe de mens in elkaar is gezet door zijn Schepper.

En nu kunnen wij onmiddellijk zeggen, dat u ónwaarschijnlijk vindt: **Inspiratie bestaat er nu niet!** Dat is nu een fictie, zijn eigen gedachten, is het vraagteken voor duizenden kunstenaars, althans géén inspiratie, indien de kunstenaar voor zichzelf geïnspireerd worden wil! Vanzelfsprekend is, dat de éne mens de andere inspireren kan, doch dat is en blijft school, het woord „inspiratie” is heel iets anders en dat wordt er ook door de kunstenaar van verwacht. Het is zich opgetrokken gevoelen in de kunsten, het scheppen en dát gevoel zoekt de mens in de ruimte? Velen já..... ze verwachten er iets van, waar het vandaan komt, dat weten ze niet, toch praten allen steeds weer ongelooflijk over „de inspiratie”! Ach, juf..... was je door je zingen geïnspireerd? Je song, je liedje? Wie moet dat gevoelsleven inspireren, vragen wij.

De operazanger, Caruso en de groten, anderen..... mannen en vrouwen, weten wat inspiratie is, omdat zij wisten wat zij konden en bereikten en zie, zij trokken zichzelf op tot die hoogte, en nu is het eigen bezit, hun kunst, omdat zij zich die kunst eigen hebben gemaakt. U moet aanvaarden, dat verschillende kunstenaars op de Aarde, soms lagen neergeknield om „GOD” hun inspiratie te vragen en wel door het gebed. Dat is prachtig, doch helpt het? Kan God de mens inspireren? Dat vroeg ook een stierenvechter; God moest die wildeman helpen om zijn stier te pijnigen, te martelen, totdat het geëerde publiek van walging óf sensatie brulde van geluk — máár ja... die man lag neergeknield, heel de morgen, voor het altaar, zijn kapelletje en bad! Onder zijn bidden kreeg hij inspiratie..... lezer..... dat geloven duizenden mensen en aanvaarden het! Maar mijn hemel..... vervloeken wij mensen Goddelijke éénheid of zijn wij nog steeds zo kinderachtig naïef? Weten wij niet wat inspiratie is, dat zo'n mens, zo'n bloedbevleete, bidt tot God om hem te inspireren, zijn walgelijk gedoe te bezielen? Is dat niet het verkrachten van Goddelijke Liefde door de mens? Waar de mens al niet toe in staat is om zijn „Inspiratie” te beleven, grenst aan het ongelooflijke, doch is waarheid, mannen en vrouwen vergripen zich niet alléén aan het gebed van de mens, doch bovendien aan hun God...! In die landen is dat ónmenselijk; wanneer u de levenswetten kent, lezer... wordt ge ónwel van al die mannen en vrouwen, die denken, dat zij door hun „kunst” God kunnen verzoeken, de machten en krachten vanuit het Universum! En dat is voor een Astroloog ook nog mogelijk, hij bepaalt zelfs de tijd wanneer nu het gebed voor de inspiratie verhoord kan worden, zoals het heet en opnieuw staan wij voor menselijke ónwetendheid, naïef denken en voelen ten opzichte van de „Inspiratie”!

Rembrandt... Titiaan... Raphaël... Leonardo da Vinci... Michel Angelo en de componisten Wagner... Bach... Mozart... Beethoven en al de andere groten..... zijn geïnspireerd, doch nu is de inspiratie het éénzijn met hogere machten en krachten. U gelooft het natuurlijk weer niet en wellicht wel... doch dat waren hun opdrachtgevers, de mens in zijn „Geestelijke ruimte”! De mens die daar leefde én de mens op Aarde optrok voor de kunst, in dat geestelijke gevoelsleven en nú werd het — het „éénzijn” — van mens tot mens, het werd nú „voelen en denken” ten opzichte van de kunst, het beleven, het volkomen beheersen van de stof en de techniek of van waarachtig geestelijk éénzijn is er geen sprake! En dat is nu „Inspiratie”, doch werd het éénzijn van mens tot mens!

Wij zeiden zoeven: inspiratie bestaat er m.i. niet voor de mens en daarmee bedoelen wij: niét voor hetgeen de mens thans door zijn kunst beleven wil! Al de kunst nu, kunt ge gerust aanvaarden, dit is een Goddelijke wet... die niet boven de Kunst van de Meesters uitkomt, kán géén voelen en éénheid beleven vanuit de dus hogere regionen, omdat die machten en krachten wel iets anders hebben te doen dan de mens op Aarde te steunen onder zijn denken en voelen, zijn kunst..... zijn gemodder, zijn luiheid ook, omdat hij het vertikt om te studeren, de stof te overwinnen... enz, enz..... en is er van deze éénheid géén sprake! Wat moet zo'n geestelijk genie nu, als Rembrandt daar is, met ons beginnen, indien wij geen druppel bloed willen inzetten van onszelf, wij denken: smeer maar raak, ze kopen het toch wel — deze eeuw is toch verdwaaasd, volkomen krankzinnig; en willen nu geïnspireerd worden? Dacht Picasso door zijn onzin, zijn leugens, zijn getekene en geschilderd porcelain inspiratie te beleven? Hij kan zichzelf niet eens beleven, geïnspireerd beleven ondergaan, daarvoor is hij géén Vincent van Gogh óf, ook Picasso joeg zichzelf een kogel door zijn verwarde brein, doch daarvoor is hij te weinig kunstenaar, een verloochening is het van de kunst, verraad is het, waarvan Rembrandt én de anderen ónwel worden en hem en zijn kunst uit dit leven zouden willen

verbannen én met Picasso al de anderen die denken, dat zij inspiratie beleven en niets anders is dan geknoei, gemodder met verf! **Alles valt om van narigheid en droefenis!**

Nonsens? Inspiratie is..... wij ontleden nu Picasso en de moderne kunstenaars..... éénzijn met de stof, met de ziel, met het gevoelsleven van en vóór de verf..... deze diepe persoonlijkheid, waarvan de Meesters het gevoelsleven kenden. Ook de ruimte! Indien u dit niet geloven wilt, zullen wij uw kunstenaars leren hoe de Meesters hun kleuren hebben gemengd, die school is zoek voor uw leven, doch niet voor ons, **wij mochten daarin kijken en weten het!!**

Inspiratie kunt ge beleven indien u als schilder de natuurwetten beleven wilt, dat wil zeggen, de ziel, de persoonlijkheid in het gevoelsleven van de verf en nu uitbeeldt, volgens het model, zoals het is en wéér daarvan de „ziel”, de geest het gevoelsleven raakt óf het blijft stoffelijk geknoei, modernachtig, u kunt het nu zelf een naam geven. U zult „ziel met ziel”, geest met geest, de persoonlijkheid met de stof als gevoelsleven tot éénheid moeten brengen en dat hebben de Meesters gekund en als extra bezieling, kreeg ólk schilderij iets cadeau van de Meester als laatste toets en zie: wat gisteren niet aanwezig was, is vandaag te zien en te beleven en is de machtige uitstraling, die Rembrandt zijn levens-, zijn kinders gaf, waarvoor de mensheid zich te buigen heeft!!

En dát kan nu niet één schilder op Aarde. Wél de vervalsers, omdat nu het beeld als model voor hen staat. Wij zeiden het al, die námakers zijn er nog, velen zelfs..... maar nu, doe het zelf eens? Kunnen zij niet! Die vervalsers kunnen ook Michel Angelo niet namaken, géén Mozart, noch Beethoven. U voelt het zeker, mogelijkheden die thans boven hun gevoelsleven liggen en niet te bereiken zijn! Wél de schilderkunst, ook uw hardloper is niet te vervalsen!

Alles wordt nu gevoel, lezer! Eénzijn is het met de kunst, hetgeen gij schilderen wilt. Wij weten precies wáár en wannéér U de inspiratie kunt beleven en hoe die dan op uw gevoelsleven inwerkt. Géén expressionist is er toe in staat, géén Picasso. Zelfs van Gogh had dit te aanvaarden. Ook hij stond machteloos. Van Gogh wilde naar die geestelijke graad, dat is en wil zijn..... de ziel van de verf te beleven én het gevoelsleven, doch dat heeft van Gogh nimmer gekund en schoot zich uit dit leven weg! Wat er met de geestelijke van Gogh gebeurd is, interesseert u zeker niet, doch ook die levenswetten zouden wij u kunnen geven en eerst nú begrijpt de mens zijn eigen machteloosheid, ten opzichte van Goddelijke levenswetten — thans voor de verf, de schilderkunst, **doch zijn bovendien voor elke kunst!**

Van Gogh raakte alléén het leven, niets méér en niets minder! Alléén het „leven”..... maar de verf bezit „ziel en geest” én een ruimtelijke persoonlijkheid. Raakt de kunstenaar dat gevoelsleven, is hij één tijdens zijn werk, krijgt de verf een gestalte te beleven en lezer..... nu kost dat werk wellicht 5000 gulden én meer, wat nooit zo'n expressionist bereiken en beleven kan, omdat hij de stof beleven wil als verf en niet het leven!! Onze Meesters hebben óns al deze wetten verklaard, nádat wij de ruimte hadden leren kennen en nu ligt elke kunst voor ons leven open!

Omdat Vincent van Gogh het leven van en vóór de verf beleefde, hetgeen hij vertolkte, men praat nu over de goede werken en de niét zó geraakte..... wil zeggen: van Gogh was die dag niet tot éénheid gekomen..... doch men vraagt voor die goeden eventjes 150.000 gulden en is de moeite waard, omdat zijn kunst levend is, het gevoelsleven vertolkt van moeder natuur én de verf te vertegenwoordigen kreeg, doch nu door duizenden niet mogelijk is, omdat die mannen het gevoelsleven, het bewustzijn voor het schilderen nog niet bezitten! Lezer, wij staan nu voor de levensgraden van de mens als gevoel voor elke taak, schreven wij al eerder en hebben wij te aanvaarden. **Eén van Gogh leefde er op Aarde!** Géén duizend en waarom niet, omdat de mens nú voor zichzelf staat. Dit is cosmisch verantwoord, lezer..... hoog begaafden zijn er niet, wél gevoelsmensen, doch nu zien wij, waarom Vincent voor deze eeuw zo duur is en móét, of opnieuw krijgen de Picasso's eeuwige betekenis, doch dat is uitgeschakeld. Straks liggen zijn prullen op de rommelkamer! Vincent blijft eeuwigdurend levend en bewust, niet Picasso, de mens zult hem ééns stenigen! Niet van Gogh! **En zult ge beleven!**

U kunt nu wel zeggen: de mens is gek en ik ben het niet, hierna komt het oordeel en zal Picasso nog beleven en allen met hem die denken dat wij gek zijn. Wij kregen even een flink pak slaag te beleven en waren even pretachtig blind geslagen, dat eveneens voor de jazz is en al die andere moderne kunst, doch nu komt de mens tot bezinning, de massa haalt de schouders op voor Picasso, alléén zijn recensenten houden nog even vast, omdat zij hun geschreven velletjes te eten krijgen óf anders: ga jij maar weg, mens!..... Niemand gelooft je langer. Jij wist het ook niet, want jij bent als Picasso een verrader van Vincent van Gogh; bloed-drinkers zijn het!! Zij staan voor alles en niets, deze recensenten, spijkers in lichamen, om zichzelf te verrijken: mooi, wat kostte uw beeldspraak recensent?

Alles is en wordt geknoei, wanneer de mens niet meer eerlijk tegenover de kunst staat, zichzelf door zijn tijd en eeuw onverantwoordelijk vertoont, schrijft, zijn pen is — hoe wilt ge dit nu loochenen — te koop en toen begon de narigheid! De grote bladen bezigten recensenten. Géén mens gelooft nu nog wat dat soort mannen schrijven, wij kopen alléén al niet, omdat juist dat soort mensen het zijn die de kunst ontleden, waarvan wij pertinent

weten, dat zij voor elk bedrog openstaan, te koop zijn; wij willen hun producten niet langer, wij aanvaarden die gevoelslevens niet méér, omdat ze zichzelf recenserden, óf ervoor werden betaald en dát weet deze gekke maatschappij! Die hummels... die bromvliegen..... die naakte mannen toch, hun pennen krijgen straks het gif van Vincent van Gogh te beleven, van Rembrandt bovendien, want er komt straks wéér kunst op Aarde, daarvoor, gelooft het nú, wordt de mens geboren en is te begrijpen, want ál de Meesters hebben dit beleefd en van hun God ontvangen! En nú staan wij voor die inspiratie, dat dus..... het Goddelijke waarachtige woord nu voor uw leven... éénzijn is, met de verf en het model, het volkomen oplossen voor de verf, het model en is nu geestelijke éénheid! Dát is inspiratie, dat noemt men zo, doch is voor de Goddelijke levenswet: baring én schepping en wie nu niet baren wil, pleegt moord, verkracht de kunst en loopt léég van armoede!

Wie als schilder nu niet baren wil, éénzijn voor de kunst beleven wil..... denkt, dat hij er is door te smijten met verf en deze mensheid gek is, lijdt ondanks óns stomme gekijk toch armoede, heeft Gode zij gedankt niet te eten. Direct ná de porlog verdienden ze geld als water. Kóm, kóm..... dat is voorbij! Nietwaar, schilder? U staat voor u zelf, uw gevoelsleven is het, wat de één kan, zult gij u door vele levens éerst eigen moeten en kunnen maken, niet waar, wat leeft ge in één leventje? En nu de Meesters? Wat hebben zij ervoor moeten doen, die zielen, die geesten, die machtige Rembrandts toch, de Titiaans en de Holbeins.....? Wat doet ge schilder, morgen en overmorgen, als ge voor de verf staat en het modelletje? Naakt schilderen, nu, wij weten dat ge géén lijn natuurlijk gevoelsleven kunt schenken en er glad naast bent en blijft? Naakt schilderen, voor wat en voor wie? Wij hebben die prutsers gezien. Daar zaten ze, allen keken naar het model, een mooi meisje. Wij lieten ze begaan. Doch toen het zover was, vroegen wij het model: wat krijg je, kind, voor twee uur? Vier gulden! Hier, — zeiden wij, — je bent té mooi, té eerlijk ook, of wij begonnen er niet aan, heb je 25 gulden, maar maak dat je weg komt. Zie je dan niet, dat er niet één onder deze tien mannen leeft, die je natuurlijk tekenen kan? Dit is gepruts, kind, je moet alléén dán je lichaam laten zien, wanneer je zelf ziet en vaststelt, dat er een waarachtig kunstenaar schildert en is je geven verantwoord. Nú is het hartstocht en wil je daarvoor dienen? Ga iets anders doen! Het kind begreep ons, wij gaven haar het gevoel voor de kunst. Dit wás en dit blijft gebagger! Hoeveel van dezen leven er onder uw midden, willen naakt schilderen, doch kunnen géén appel, noch peertje hun kleurtjes geven, doch vergripen zich aan de mens, het moeilijkste en hoogste model voor de kunst. Recensenten, waarom hebben jullie die schilders dit niet verteld? Had ze gezegd, door uw ontledingen, dat ze met 'n spin hadden moeten beginnen en straks uitdijend, groter en ruimer het leven vertolken, doch gij ziet gaarne, als zij het model, wellicht lachende, prattende, **van honger zeker? Door de menselijke kletspraat zeker!**

De oude ophouw voor de kunst, voor de schilder, is daardoor verkracht, lezer — géén school is er te vinden. De leraars zijn expressionistisch verkracht? Néén, zij zelf hebben schuld aan deze ellende. Ze zeggen u, vraagt het gerust: dat oude moeten wij niet langer en nú, is het niet doodeenvoudig..... smoren zij het éénzijn voor de kunstenaar, doden zij het gevoelsleven, het uitdijen voor de kunst, ze raken nu géén ziel, niét één karaktertrekje vóór en van de verf, alles is bagger, morsdood is die kunst en hierdoor hebben ze allemaal honger en gebrek! Slaat gerust terug, wij vangen u wel op, doch u ziet het lezer..... de hoogste tijd is het, dat de mens ontwaakt en anders begint te denken, **terugkeert naar de Meesters!!** Het bebaggeren van de verf wordt u nu dus geleerd, dat is de moderne leerschool voor de schilder! Gééf ons dan maar uw Song Ladys..... het „Nevertheless”..... waarmede wij begonnen... óf „My Dreams too!”..... Er zit nog iets in, soms iets leuks, zo nu en dan wat liefde, waarachtige gemoedelijkheid, springlevende vitaliteit ook én het moederlijke stemmetje, haar hartje vol verlangens..... naar dat éne, het waarachtige, waarvoor zij zich geven wil en inspannt... als die kleur-psychopaten, **want dat is het immers?**

Kleuren vertegenwoordigen een klank en hun timbres. Vraagt het Bach en Mozart, Beethoven bovendien, maar dat kunt ge niet. Wij wel, zij vertelden het ons, zij zeiden: verschillende composities kregen toon en klank door de kleuren van de Meesters. Doch daarvan heeft het huidige schildertalent géén weet — voelt het niet, omdat er geen éénheid meer te beleven valt, de mens weigert te baren, kunst te baren..... En die weeten lezer..... grijpen naar revolver, indien je niet sterk genoeg bent en verder wilt gaan, hoger wilt grijpen dan je aan gevoel bezit, heeft Vincent bewezen **én was het Goddelijke éénzijn voor de kunstenaar als mens!!**

De schilder baart niet, omdat hij náást de schepping zijn kinderen wil baren en dát is nu die expressionistische narigheid waarvoor wij staan recensent, uw kletspraat, uw leeg geschrijf ook..... gij en zij, **gij allen pleegt abortus!!**

Nonsens? Ach kom, gij weet het wel beter en zo niet, vraagt het uw schilders, zij hebben door uw geschrijf niet te eten, uw verhaal is waardeloos gebleken. **En dát in 1952!!!**

Don't worry, please..... 't is not to late!

Uw Marja-Radjany.
Copyright - Nieuwsblad, Heemstede.

Maakt ook

Uw vrienden

Abonnee!